

te Amsterdam, de gevoelens van het gemeentebestuur heeft vertolkt.

Ook onzerzijds wenschen wij mevrouw Oudemans van harte geluk met deze welverdiende onderscheiding; wij vleien ons met de hoop hierbij uit naam van al onze lezers te spreken.

Twello, 3 Juni 1935.

H. COLDEWEY.

Lichtvangst 1928.¹⁾

Het komt mij voor, dat de reuk der vlinders tot op veel *verder*²⁾ afstand waarneemt dan het gezicht, doch dat veel meer vlindersoorten gevoelig zijn voor licht dan voor den geur van het als lokaas gebruikte smeer. Dit blijkt hieruit, dat op licht enorm veel soorten afkomen, doch in den regel in slechts enkele exemplaren, wat er dus op wijst, dat nagenoeg alles, wat zich in de naaste omgeving rondvliegende bevindt, op het licht afkomt. Bij het smeren is juist het tegenovergestelde het geval: daar komen soms honderden exemplaren van eene zelfde soort op den geur af, doch is het aantal soorten in den regel niet zoo heel groot. Cf.: „Nachtelijke Excursies te Bussum” (T. v. E., dl. 36, 1893, pp. 1—14).

† J. Th. OUDEMANS.

Een nieuwe Geometride voor de Nederl. Fauna: *Chloroclysta (Larentia) miata* L.

Bij het doorzien van een kleine collectie Lepidoptera, door den heer J. de Boer te Amsterdam in zijn jongensjaren bijeengebracht, vond ik daarin een spannertje, dat ik niet zoo gauw kon thuisbrengen. De Deutsche Geometridenspecialist, Landgerichtsdirektor G. Warnecke, determineerde het exemplaar, dat zich thans in mijn bezit bevindt, als *Chlor. (Lar.) miata* L. Blijkens het etiket is het dier in den herfst van 1913 te Amsterdam gevangen. Door deze vangst is dus eindelijk Ter Haar's vermoeden, dat *miata* inlandsch is (Onze Vlinders, I, p. 279, noot), bevestigd. De soort schijnt bij ons uiterst zeldzaam te zijn, evenals dit het geval is in geheel Noordwest-Duitschland en Sleeswijk-Holstein. Warnecke meent, dat ze een zeer verborgen levenswijze heeft, doch

¹⁾ Wij hopen uit de door Dr. J. Th. Oudemans nagelaten papieren van tijd tot tijd het een en ander te kunnen opnemen, om merkwaardige onderzoekingen, interessante waarnemingen en opmerkingen, enz., aan de vergetelheid te ontrukken. Red.

²⁾ De gespatieerde woorden waren alle in het oorspronkelijke onderstreept. Red.

ik geloof niet, dat dit voldoende de zeldzaamheid verklaart. Dan hadden in de laatste jaren met de zoo intensief uitgeoefende lichtvangst zeker enkele exemplaren gevangen moeten zijn. In Engeland schijnt *miata* haast even veel voor te komen als *Chloroclysta (Larentia) siterata* Hufn. (zie South, Moths Br. Isl., II, p. 174).

Amsterdam, 1935.

B. J. LEMPKE.

Nederlandsche Hydrachnidae.

Genus Neumania.

De soorten van dit genus worden hoofdzakelijk onderscheiden naar de lengten van de voortzettingen van de 1e en 2e epimeren, de epidesmen. Het blijkt echter steeds meer, dat dit kenmerk onvoldoende is. M.i. zou een betere onderverdeling van de Europeesche soorten van dit genus te verkrijgen zijn naar de verschillen in hoedanigheid van de huid.

De eerste groep omvat eenige soorten, waarbij de huid geheel week en gekorrelt is. Deze korrels zijn vaak netvormig gerangschikt en maken den indruk huidporiën te zijn. Hiertoe de soorten: *deltoides*, *agilis* en vermoedelijk *mirabilis* (Neum.) 1880, een soort, die ik verder nergens vermeld vond, ook niet in Piersig's Tierreich. In ons land is tot nu toe geen soort dezer groep aangetroffen.

De tweede groep omvat de soort *vernalis* met de hierna genoemde subspecies; hier is de huid ten deele gepantserd en de weeke deelen zijn gekorrelt als hierboven omschreven. Tot *vernalis* worden door mij gerekend als vormen van het ♂: *limosa*, *vernalis*, *laminifera* Udalz. 1907 en *scutifera* Thon 1900 en als vormen van het ♀: *limosa*, *vernalis* en *scutifera*. De verschillen tusschen deze vormen bestaan in een toename van de pantsering; dit proces heeft echter bij het ♂ en het ♀ geen gelijken tred gehouden. M.i. kunnen deze vormen onmogelijk verklaard worden als te zijn verschillen in ouderdom.

Ik bezit uit ons land een 3-tal ♂♂ en eenige nymphen van één vindplaats, die ik alle tot *limosa* zou willen rekenen. De nymphen bezitten 5—8 nappen op iedere plaat. Het ♂ vertoont de meeste gelijkenis met *vernalis* ♂. Beharing van pooten, palpen en epimeren zijn volmaakt hetzelfde. Ook het genitaalorgaan is op dezelfde wijze gebouwd. Beide nappaten vereenigen zich vóór in de steunlichaampjes en zijn daar recht en niet puntvormig uitgetrokken, zooals dit het geval is bij de ♂♂ van *deltoides* en *agilis*. Dit vormt een duidelijk onderscheidingskenmerk. De huidklieren ter zijde van de nappaten liggen als bij *vernalis* vóór. Opvallend is nog de beharing van de epimeren, welke geheel hetzelfde is als bij *vernalis*, zoowel ♂ als ♀. De 2e en 3e epimeren bezitten